

מיקה, יגאל ואורי בשן
באיזו שפה לשמוע?

הוא כבר לא יכול יותר, הזמריהחתיך יגאל בשן. הוא כבר לא יכול יותר עם הנסיעות האלה. הן מטלטלות לו את הבן, אורי, בין ישראל לגרמניה, לאנגליה ול- אמריקה. עד שהילד כבר לא יודע באיזו שפה לדבר ובאיזו שפה לשמוע. לכן החריטו ההורים בשן להפסיק עם הנסיעות — יגאל ומיקה יישבו בארץ, עם הילדים, וכשהקאריירה תדרוש זאת, יגאל יגאל לפי גנה כלשהי בחו"ל, יומר שם קצת ויחזור מיד ארצה.

המישפחה לא צריכה לסבול בגלל הקאריירה של יגאל, הסביר יגאל השבוע. "נסיעות הן דבר הכרחי, במיוחד אם אתה חתום על חוזה עם חברת-תקליטים בגרמניה. אבל במקום לגודע עם כל המישפחה, החלטתי לנצל את האפשרויות העומדות בפני בר דור-הסילון, ולהגיש מפעם לפעם, כנדרש, לחוצלארץ ובחזרה."

ובכן, הוא חוזר — עם תדמית חדשה, צעירה יותר, ופוני שובב, והוורון מסויים שאותו רכש בגרמניה. נקבל אותו בזרועות פתוחות.

דוגמן ליד ההגה

עד עתה חשבתי לתומי, כי חברי אגד ודן הם מרובעים לחלוטין — אנשי-מישפחה שלווים, שמגדלים בביתם אשה וילדים, חוזרים הביתה בשעות קבועות, משחקים קלפים בלילות-שבת ורואים סרט פעם בי שבוע.

קחו, למשל, את אורי ביטון, שהיה צמוד להגה האוטובוס במשך שנים רבות.

אורי ביטון
רישיון-צייד

בשבוע הבא הוא עומד לקבל, לדבריו, את גט הרישיון מאשתו, עימיה חי פעם באישר תעושר. בכך תקבל עזיבתו את הבית, שהתרוששה למעשה לפני שנתיים, חותם רישמי וסופי. אלא שאין זה כל הסיפור.

ייבוא מגרמניה

נמאס לראות את המצועצע הזה בחליפות האלגנטיות, הפשיט אותו, נתן לו בגדים זרוקים והחליף לו את השם.

אדולף פון-גוסטב היה ארוך מדי בשביל עמוס, והוא יצא לו את השם "אורביט". לא עברו ימים רבים, והאורביט הזה הפך היפי מושלם, וכמוכן כמו כל דבר טוב גם ימיו פסו.

הזוג מרוז חזר ארצה, ואורביט נשאר בגדר סיפור נחמד בגרמניה העליונה, אבל זה עוד לא היה הכל. לילה אחד, לפני כחודשיים, צילצל הטלפון בדירת הזוג, וקול במיבטא גרמני הצהיר שמדבר אורביט, אומנם לקח לו לעמוס שתי דקות כדי לצאת מהשינה ולהיכנס לפוקוס, אבל מוכן שהוא זכר את האורביט שלו, מה עוד שהוא נתן לו את השם.

ובכן, אורביט אמר בטלפון שהוא החליט לעלות ארצה, שגוא גויים, אהב יהודים, ושכלל נמאס לו בגרמניה מהכל. אמר ועשה. הוא הגיע ארצה, ומיום בואו הפך אותו עמוס לגוי של שבת. הבחור עובד כל ימות השבוע, ולדיברי עמוס לא יעברו ימים רבים וכשייכנס היטב לעסקים הוא יפתח לו חנות.

הבחורות מסתובבות סביבו כדבורים ליד הדבש, וזה לא רק בגלל השם היוצא מן הכלל. עוזרים גם הסיפורים על הטירה היפה והעתיקה בגרמניה, ועובדת היותו קרוב-מישפחה של ג'ינדר זקס. אבל כל אלה קשורים לעברו של אורביט. היום הוא תל-אביבי שרוף, קילר דיזונגפי רציני, שמבוסס מהארץ שיגעון. נקווה רק שהוא לא יתאכזב.

תסמכו על עמוס מרוז, שהוא יודע איך לארגן לו את החיים נוח, וסיפור שהיה, החל בגרמניה לפני כשנה. לעמוס, כדור, יש שם באר ובשפתות עם הזמר מופקדה ד'קו, מועדון השלום שמה, וכשמו כן הוא. כולם מוזמנים, נוצרים, יהודים, ערבים ויש ראלים.

ערב אחד נכנס לבאר צעיר יפהפה, בלונדי, גבוה עם צילינדר ופראק, שהגיע ישר מקונצרט וליבל ללכל הזרוקים את העיניים. אדולף פון-גוסטב זה התאהב במקום, וחזר שוב למחרת ושוב כיום שר ולאחריו. בקיצור, נעשה חבר-כבוד בקלוב.

דליה מרוז, אשתו של עמוס, ושהתה באותו זמן בגרמניה, זכתה מן ההפקר, כי אדולף משוגע ועל קונצרטים ממש כמות. סוף-סוף היה לה עם מי ללכת, כי על עמוס אי-אפשר להעמיס קונצרט אפילו פעם אחת ובשנה. הכל היה טוב ויפה, עד שלעמוס

הפועל תל-אביב בזמן התחרויות על אלי- פות צה"ל, כשהיוך רחב על פניה, הבין שחברה הצמוד יושב בקהל ומשגיח למר רחוק.

השניים, שמסתובבים אי-שם בין הרקיע הישביעי לשמיני, עושים לעצמם את החיים יפים ונהנים מכל רגע, כי אם לא עכשיו אימתי? אומנם נכון שאלון מחוסר עבודה כרגע וחי מהיד לפה ומזהורים, אבל מהי העבודה לעומת האהבה? כשעובדים, הרי אין זמן לסיפורי הרומנים הרומנטיים.

מי שרואה את השניים האלה, יסתכל עליהם בפליאה ובחוסר-אמון מוחלט. וככה, כשכבר כולנו שכחנו מה זאת אהבה אמרי תית, נולדו שני אלה מחודש וגילו את הני עניין. שניהם צעירים וצמודים כמו בסר- טים, האחד לא עוזב את השני אפילו לי רגע. מסתכלים עמוק-עמוק בעיניים ומגלים את צפונות הלב. לא רואים ולא שומעים מהסביבה, ובקיצור, יש להם חגיגה אחת גדולה בלב, והיא נמשכת כבר לפחות חצי שנה.

אני זוכרת, כשרק התחיל הרומן אמר אלון לרי, הצד הגברי בעניין שזה לא רציני, ואפילו התערב על חפיסת סיגריות מארלבורו עם חבר שכל הסיפור לא יימשך יותר משבוע. וראה זה פלא, הבחור נתפס חזק, ועצם היותו בן 24 וקצין-הימוש בד"ר מוס מגביר אצלו את אהבתו לליאת שני-מכר.

אלון, שהיה בומנו קצין-בטחון ובארקיע, עבר הרבה בחייו בתחום הנשי כווצתי, וכבר הספיק להתגרש. אז נראה שלליאת זו היא באמת משהו מיוחד. היא, בין השאר, הוכוכבת העולה של קבוצת הכדורסל הנשית של חיל-האוויר, ומי שראה את היפה כשהיא מגישה פרח לעמי שלף, רכז הספורט של

דקאמרון

למה אנונימי? בגלל שאסור לכתוב על אנשים נשואים, ובייחוד כשהסיפורים הם סיפורי זימה בה"א-הידיעה. ואסור באיסור חמור עוד יותר בשל העובדה שיש שם במישפחה ילדים, ולא אחד או שניים — יותר, ברוך השם. הציירת הזאת, שתמיד נמצאת בכל מקום ומחפשת את האמת האמנותית שלה, מבלה ומתהוללת בלי גבול. אבל מה? יש לה גם בע"י דומיננטי, שעושה לה אמבוסים ויושב עם סטופר בכל פעם שהיא עוזבת את הבית.

נכון, קשה לנהל סיפורי-אהבה קצרים וקטנים בתנאים כאלה. ישבה הציירת, שדמה חם ומוינה לוהט, חשבה וחשבה, ומצאה שמה שירגיע אותו יהיה הידיעה שהיא יושבת ומציירת, כי כשהיא מציירת הוא מבוסס וסופר לו את הזווים בפוטנציה, וכך מצאה לעצמה הציירת צייר, שגם הוא נשוי ומחפש גיחות, ויושבים שניהם ומציירים, ובין ציור לציור מוצאים להם גם זמן למעשי-אהבה למיניהם. הכל בא על מקומו בשלום. מהבעל אין תלונות, כי תוצרת יש, ומהאשה גם כן לא, כי גם אצלה יש תוצרת. וכולם מאושרים.

כשעזב אלי את הבית, והעביר בכך פס על חיי המישפחה שלו, החליט לשנות לגמי רי את מתכונת חייו. הוא זנח את ההגה והפך דוגמן. וכשאני אומרת דוגמן, אני מתכוונת למשהו מיקצועי ולא חובבני — אחד שהולך כמו דוגמן, ומתלבש כמו דוגמן.

הוא שכר דירה בצפון תל-אביב, כמובן, כיאה למעמדו החדש, וחי לו בה, בשימחה עד מעל לראש, בצוותא עם צעירה בשם אנדרה דנינו, שהיא ספרית במיקצועה. עתה אפשר לראות את אלי כשהוא מדג' מן בערבים ואוחז, בהגה בשעות היום, וכשר מוזמנות לו כמה שעות פנויות הוא יורד לחוף-הים, לתפוס שיוף-שלייפי, ולספר לחבריו שארטרטו הוא עומד לקבל את הגט ולהתחיל שוב בחיים חדשים, חיי חופש וצייד ללא מעצורים.